

[Indenrigs- og boligministeren.]

at den universelle analgesi i virkeligheden er mindre farlig end den for patientbedøvelse, som tandlægerne allerede nu har mulighed for at udføre.

Når derfor det ærede medlem hr. Lars M. Olsen opfordrer til, at der skal tilkaldes sagkyndige for at tilvejebringe et efter det ærede medlems mening mere sikkert grundlag for bestemmelsen om tandlægernes adgang til at iværksætte universel analgesi, må jeg hævde, at jeg som indenrigsminister, og jeg kan også sige i al almindelighed, må stole på sundhedsstyrelsen og de specialister og fremtrædende folk, som her er tale om, der har vejledt sundhedsstyrelsen.

Jeg vil ønske, når nu dette forslag går til fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, at der må blive afgivet en tillægsbetænkning, der kan afgive grundlag for lovforslagets gennemførelse. Jeg opfordrer tingets medlemmer til her ved denne behandling at stemme i overensstemmelse med udvalgsflertallets indstilling og at stemme imod mindretallets ændringsforslag.

Ingeborg Refslund Thomsen: Jeg vil gerne støtte forslaget om, at udvalget mellem anden og tredje behandling ser nærmere på spørgsmålet om analgesi. Det er en sag, der har ligget mig tungt på hjerte, og disse så at sige enstemmige protester fra narkoselægerne kan ikke andet end gøre indtryk på en. Jeg ved også, at der er mange tandlæger, der slet ikke ønsker denne adgang til bedøvelse. De siger: vi klarer os udmærket med de midler, der hidtil har stået til vor rådighed; man lægger et ansvar på os, som vi helst er fri for. En læge har altid sagkyndig hjælp til sin assistance, en tandlæge må ikke lade klinikdamen eller teknikeren hjælpe; han må selv passe apparatet og patientbehandlingen, og der er i vide kredse hos tandlægerne et ønske om helst at være fri for det. Så kan man sige, at det er frivilligt, de behøver ikke at iværksætte narkose, men de vil alligevel komme under et pres fra patienter, som på forhånd er nervøse, og som måske ikke er klar over, at den moderne tandlægebehandling er meget mere smertefri, end man i almindelighed tror. For udvalgsmedlemmernes egen samvittigheds skyld — der sker jo ikke noget

ondt ved det — er det bedst, at vi ser på lovforslaget en gang til, og at vi går ind i en grundig drøftelse af narkosespørgsmålet. Reklameringen er noget, enhver kan forstå, det behøver vi ikke sagkyndige til at forklare os, men dette spørgsmål er vanskeligere at bedømme, og jeg ville hilse med glæde, hvis udvalgets ærede formand ville give medlemmerne lejlighed til at drøfte det på ny mellem anden og tredje behandling af lovforslaget.

Oluf Pedersen: Jeg stillede et spørgsmål til den højtærede minister, som jeg ikke fik svar på: Såvidt jeg har fået oplyst, har lægeforeningen forbudt sine medlemmer ethvert samarbejde med tandteknikerne, og det synes jeg er urimeligt. Det er derfor, jeg spurgte, om ikke den højtærede minister ville tilråde, at dette forhold blev ændret. Jeg kunne tænke mig, at når lægeforeningen har taget det standpunkt, står det i forbindelse med de markskrigerske reklamer, som visse tandteknikere bruger, og derfor mener jeg, der er en mulighed for at få dette forhold ud af verden, så det samarbejde kan foregå, som jeg mener er i alle parter interesse, hvis man forbyder denne reklame. Forsåvidt et forbud mod reklame kan bidrage til at få dette samarbejde i gang, vil jeg anbefale, at man stemmer for ministerens affattelse af lovforslaget og imod mindretallets ændringsforslag.

Lars M. Olsen: Jeg kendte naturligvis godt det svar, som den højtærede minister gav mig vedrørende sundhedsstyrelsens erklæring overfor den kritik, der har været rejst, men det centrale er jo, at sundhedsstyrelsen i sin erklæring ikke kommer ind på det, som er fremført fra narkoselægerne og fra kirurgerne side. Den besvarer ikke, om det er rigtigt, hvad der bliver hævdet fra disse folks side, at der her er tale om en flydende grænse, så at en patient kan gå over fra den ene tilstand til den anden, og at der kræves specialister til at kunne bedømme den rigtige form for narkosen i tilfælde, hvor det drejer sig om patienter af de særlige risikoklasser, som det hedder i narkoselægerne henvendelse.

Den højtærede minister omtalte jordemødrenes adgang til at iværksætte analgesi, som også står omtalt i sundhedsstyrelsens